

רבים שנים, וכולם יודעים שמצא לכל הפחות שנים.

שנינו במשנה: **רבן שמעון בן גמליאל אומר אחד הלוה משלשה** — מי שמצא שלושה שטרות של לוה אחד, שלוה משלושה מלווים שונים, שכל שטר הוא ממלוה אחר, יחזיר את השטרות ללוה, שוודאי ממנו נפלו.

דאי סלקא דעתך דמלוין נינהו, כי אם יעלה בדעתך לומר שהשטרות היו אצל המלוין, קשה **מאי בעו גבי הדדי?** היאך נזדמנו שטרות ממלווים שונים למקום אחד?!

ומקשינן: מדוע אין חוששים **דלמא לקיומינהו אזלי?** שמא הביאו המלווים את השטרות לסופר הדיינים הכותב "הנפק" [שבית דין בדקו את השטר וחקרו ועמדו על אמיתת הדבר שכל הכתוב בשטר אמת] לכל השטרות, וכך נזדמנו שטרות ממלווים שונים למקום אחד?

ומתריצין: מדובר במצא שטרות **דמקיימי**

ואילו **אגודה** — היינו **דרמו אהרדי** שהשטרות היו מונחים זה על זה בערימה, **וכרוכות** — שגללם יחד באופן זה.

מאי מכריז המוצא? אם הוא מכריז **מנין**, שמצא שלושה שטרות, וזה בא ואומר סימן שהיו כרוכים יחד.

אם כן **מאי אריא תלתא?** מדוע צריך שיהיו לפחות שלושה שטרות, כי כיון שבעל הסימן אינו צריך לומר את מנין השטרות אלא רק שהיו כרוכים זה בזה, אם כן **אפילו תרין נמי** שני שטרות גם כן יכול לתת סימן זה שהיו כרוכים זה בזה.

אלא יש לומר שהמוצא מכריז **כדאמר רבינא** לקמן בפרק אלו מציאות [כה א]: **טבעא מכריז**, מטבעות מצאתי, ובעל הסימן צריך לומר את מנינם, **הכא נמי** יש לומר אצלנו: **שטרי מכריז**, שמכריז: שטרות מצאתי ואינו אומר את מנינם, שזהו חלק מהסימן⁽¹³⁾, ולכן דווקא אם מצא שלשה שטרות יש סימן במנין, אבל אם מצא רק שנים, המנין אינו נחשב סימן כי מיעוט

שנתן, אם כריכה אם קשר ואם מנין.

13. רש"י פירש שצריך לומר גם את מנינם וגם שהיו כרוכים זה בזה. ולכאורה קשה מדוע הצריך רש"י שיתן שני סימנים, מנין וכריכה, והרי מנין לחוד הוא סימן, וגם כריכה לחוד. וביאר המהר"ם שיף, שרש"י כתב זאת לרווחא דמילתא, שלא נפשוט מכאן לא מנין ולא כריכה. ובקצות החושן [סה יא] פירש, כי בדווקא נקט רש"י שני סימנים, לפי שבסימן שאינו מובהק אין מחזירים אלא מתקנת חכמים, ובשטרות שלא שייך טעם התקנה כמבואר לקמן [כז ב], אין מחזירים אלא בסימן מובהק, ושני

סימנים אמצעיים הם כסימן מובהק.

ובמהרש"ל פירש, שהצריך רש"י שיאמר שני הסימנים לפי שיש כאן ב' סימנים, ואם יאמר רק סימן אחד ואינו יודע מהשני, זו ריעותא, ואומרים אנו שמאיש אחר נפל, אבל אם אין במציאות רק סימן אחד, מנין או כריכה, מחזירים בכל אחד מהם.

הרא"ש פירש שמחזירים על ידי סימן המנין לחוד, אך צריך כרוכים כדי שיוכל לתת סימן במנין, שאם לא היו כרוכים, מתיאש המלוה, כי חושש שמא לא נפלו כאחד. וכתב המהרש"א כי רש"י סובר כהרא"ש.